

Giao đầu

Lịch sử những hoang mang
Với mối sầu chia cắt
Vỗ đôi cánh mùa xuân
Thành phố ngọn đèn vàng
Và mắt người ngái ngủ
Hàng rào dây thép gai
Với con tàu phạm xá

Điệp khúc

Khi anh em giết nhau ngoài phố
Với lưỡi dao giấu lén sau lưng
Lũ thực dân đế quốc
Giương cặp mắt tráo trôn
Và cười lên rặng rờ
Muôn ngàn mảnh thuỷ tinh
Ôi tổ quốc chúng ta
Nấm mốc trên thân thể
Gò mối kéo ngổn ngang
Tình yêu là thảm kịch
Một người đóng nghìn vai

Thanh niên

Em ơi tà áo trắng
Hay sương mù đêm thu
Mắt to và tóc đen
Nghe mông lung thành phố
Nỗi sầu to bốn phía
Anh đã bước trở về
Trên cái chết ăn năn
Loài dơi chiều tỉnh giấc bay trong niềm hối tiếc
Em ơi ngôn ngữ thật vô dụng
Cuộc sống thật vô hình
Như hòn sỏi trắng giấc mơ xưa
Trong một dòng suối rêu xanh và nước tím
Và một loài đế mèn rời nội cỏ
Kỉ niệm thời hoang sơ
Tiếng quát tháo của chiến tranh
Những âm thầm tức thờ
Bao nhiêu là vết tích trên vĩa hè chúng ta
Anh ra đi trên vùng đại trắng
Những đờn bót sáng hoả châu

Buổi sáng cánh đồng mở rộng
Một đôi chim khuyen hai đứa chúng mình
Và vòm cây ngói chùa ngói đỏ
Tiếng nói hoang mang như một niềm bí mật
Anh hôn trên môi em lần đầu và lần chót
Nghe cổ khô và miệng chát
Những lời sắp nói ra
Anh hôn em lần chót và cúi đầu chia tay
Tình yêu tình yêu gần hơn cái chết
Mà bước mãi vẫn chưa sang

Sương mù hay mưa sa
Áo em màu chia cách
Niềm im lặng đêm đen
Và một loài bướm dại
Bay trong rừng kỉ niệm
Tiếng dương cầm chiều hoang

Còn gì đâu, con tàu ấy đã vào ga xép
Và bầu trời ngập hơi nước thấp mãi xuống
Đôi cánh tay khổng lồ của định mệnh
Dài ngoằn lông lá móng vuốt
Kho tàng kỉ niệm lặn trên đường sắt
Những cục đá xanh và cổng xe lửa buổi chiều

Em đi học về lẩn trong đám đông
Anh nhìn theo niềm vui
Phiến lưng hồng tuổi trẻ
Tiếng còi xe lửa vào ghi
Cuộc đời qua một chỗ ngoặt điên khùng

Thi sĩ

Nếu quá khứ là cái bóng trắng
Với mộng寐 đắm chiều
Và mặt trời đen là đêm tối
Với lí lẽ của lũ ăn cướp
Tôi phải đi xuống đường
Đánh thức dậy lịch sử
Và rao truyền thực tế
Của hôm nay hôm nay
Chuyện tình đứt ruột ấy
Đã đi theo ngày tháng
Vết thương dây thép gai chưa một lần nhắc nhở
Tiếng kêu của lịch sử
Chìm trong bão tố
Và buổi chiều trời vàng
Những chiếc thuyền về muện
Mang mối tình băng khuâng

Thanh niên

Em đi trong miền băng giá
Về đây nụ hồng sớm mai
Anh trở lại thời lãng mạn
Với đôi cánh thiên thần
Bay qua những ngọn núi
Và đồng bằng tình yêu
Ôi những bông lúa mới
Với những bài ca dao
Thơm mùi hoa bưởi
Anh dang đôi cánh tay ra
Chao ôi rừng gai sắc
Và những mũi tên độc
Đâm sâu vào trái tim
Giấc ngủ mơ khốn kiếp
Có anh và có em
Giấc ngủ mơ khốn kiếp
Anh nguyện rửa luôn mòn
Và gơ tay đấm mạnh
Nỗi buồn mãi chưa tan
Như bão tố điên khùng
Của đại dương nhiệt đới
Và mây bay lang thang
Trên cánh đồng lịch sử
Nhàu nát những bạo hành
Tiếng em thì thầm hay loài dế than
Và những con muỗi khởi đầu đời sống
Những mơ mộng giết dần chúng ta
Trong nửa cuộc đời yên ngủ
Và cướp nốt mặt trời mùa hè
Bằng ảo mộng mê cuồng của tuổi già ngớ ngẩn

Thi sĩ

Người con gái ấy ra đi
Với cuộc hành trình không dự định
Như phù sa trôi trên sông mùa nước lớn
Đỏ những bình nguyên tương lai
Đất nước cúi đầu xuống
Trên tâm hồn người thất vọng
Cơ bão rớt hải đảo
Làm bầu trời chúng ta ngái ngủ
Ôi những giấc mơ chập chờn cánh én ngàn khơi

Niềm phần nộ đại dương dâng cao
Cho chúng ta đổi mới
Hy mã, hy mã sơn vời vợi
Vỗ đôi cánh mùa xuân bay đi

Thanh niên

Khi anh em lên sân khấu quên cuộc đời
Trở về xã hội thù nhau qua vai kịch
Ôi máu đỏ hai tay
Những làm lỡ khóc than
Bọn thi sĩ điên khùng đánh mất sự thần bí
Những tình ái phiêu diêu trong niềm tuyệt vọng
Cây trướng cá mùa bão nghiêng mình tước gốc
Sự sống lênh đênh trôi dạt
Những phượng đỏ nắng vàng
Cái ngòi phần nộ bén cháy
Để mặt trời mới mọc lên
Thi ca sẽ tràn đầy
Những bằng hữu anh em
Tình yêu căng ngực thở
Những mắt xanh thủy tinh
Người thi sĩ cô độc trong đám đông
Niềm ăn năn hối hận mọc lên
Như phù sa trên dòng nước
Mở rộng bình nguyên cánh đồng
Máu đỏ và cây xanh
Đang ôm choàng tiếp nối

Thanh niên

Chúng nó đã bắn tương lai như bắn vào gỗ đá
Tuổi trẻ, tuổi trẻ không còn gì buồn hơn
Anh đi và trở lại, hiện tại là cái chết của em
Ôi những người thân thích
Chúng ta đã mất Hà Nội sau một giấc ngủ say
Cánh đồng nước cuộn tròn dây thép
Những toa xe lửa chở súc vật
Và đồn bót dờ dang
Không ăn năn hối tiếc

Anh đã văng tục để nguyên rửa mình
Rời đi tìm em
Đôi chân lang thang ngu xuẩn
Như con bò mộng trong đấu trường
Những khi trời Tây Ban Nha
Viên đạn rời nòng súng

Bay thẳng đi nông cùong
Bên cạnh hư vô sự chết

Thi sĩ

Tôi muốn đập vỡ hết
Và dọn dẹp xây lại
Nấm và cỏ hoang liêu
Những loài rong bần thiu
Chúng nó nói thật khéo
Và la rất to
Ôi đàn chó ngao mõm dài
Đang xù lông há miệng
Mặt trời miền xích đạo
Ôm choàng lấy rừng hoang
Ôi bằng hữu anh em
Tình yêu đem chúng ta lại gần
Trong nỗi đau thân phận loài người
Những chuyện rùng rợn
Quanh bếp lửa gia đình
Đàn chim đi trốn rét
Cánh mùa đông bay nhanh

Thanh niên

Anh ôm em trong tay
Như cây ôm trái đất
Nhớ buổi trời mưa đạn
Hai đứa chung một hầm
Ôi thời kì lãng mạn
Đã chìm ngã một người
Những buồn thương nhào nhoét
Của lầy lội đồng quê

Tiếng nhạc Brahms và tuổi trẻ
Những ăn ngủ tương lai
Thời thạch khí đến không hẹn trước
Chiếc nấm vàng lan rộng trời xanh
Bản tình ca khởi đầu với nét nhạc Beethoven
Tiếng dương cầm hoang dại
Như tiếng kể đêm mưa
Đôi tình nhân chờ chết

Anh lên dốc Cổ Ngư
Những cánh bèo Nhật Bản
Và cuộc đời tù túng những ngày tháng lang thang
Sông Hồng ngầu phù sa
Ôi mạch máu đất nước
Anh muốn đấm một nhát

Những phù phiếm trên đầu
Và điên khùng tuổi trẻ
Chết mặc cảm ăn năn

Thi sĩ

Nàng công chúa ngủ quên trong rừng hoang
Thức dậy nghe tiếng chim
Và trời xanh trên rừng già
Những cánh đồng mộng mị
Chàng hoàng tử đi lang thang
Hai bàn tay trắng thanh gươm cùn
Một đại dương tình ái
Những ôm choàng lúa đôi

Bầy cây mọc trên đài nguyên
Chấp cánh bay lên trời
Buổi chiều miền Bắc cực
Lạnh hanh những sương mù
Chúng nó đã rao truyền những lời sấm giảng
Thân phận của chúng ta
Mặt trời đường xích đạo
Và cuộc sống nhục nhằn
Những da đen dân nhỏ
Và quặng sắt dầu hôi
Mặt trời của chúng nó
Sẽ thu về mỗi giây
Và chúng ta chúng ta
Nhỏ nhít loài mối đất
Đời sống hôi bóng đêm
Những nhục nhằn tội lỗi
Như nước lũ dòng sông
Ôi anh em chia rẽ
Trong loài thú luật rừng
Này từng giây sự sống
Với muối chát cuộc đời
Những cây hoang cỏ dại
Che kín cả mặt trời
Chúng nó loài mối đất
Với tháng ngày mông lung

Thanh niên

Tôi muốn đập các anh trước chúng nó
Và đâm chết quá khứ
Để giết đi sự buồn
Đang được rao truyền ca tụng
Ôi niềm ăn năn địa ngục

Anh đi tìm em những bước lênh đênh
Chúng nó vẫn bắn vào tương lai
Sốt chia hi vọng
Mặt đường đen và trơn
Căng lên niềm phần nộ
Với đèn vàng đêm khuya
Những con mắt tráo trôn
Sự hoang liêu chông chất
Trong mạch máu trái tim
Trên sự sống mông mênh
Những tài nguyên hoang lạnh
Anh tìm em trong giấc ngủ
Những bóng dáng ngày xưa
Tà áo trắng loang đỏ
Gió thổi trên cánh đồng
Những kỉ niệm bay đi
Với ăn năn bốn phía
Dấu tích tuổi trẻ vàng
Bay hoài trong hi vọng
Anh đứng trên sân thượng
Chiều mùa hạ lên cao
Nước sông Hồng cuống quýt
Những cánh tay vươn dài
Vết chém trên thân thể
Vừa kín miệng lên da

Điệp khúc

Vết chân người còn đó
Máu chảy lúa thêm xanh
Anh lên đường trở lại
Đồn bót đứng một mình
Kè đá trên bờ sông
Những dấu tích đời người
Mông lung thời tiền sử
Một loài thú lớn lên
Với hàm răng nhọn hoắt
Một loài thú chết đi
Đang gieo rắc chất độc
Và trái đất trái đất
Nóng hổi những cách xa
Cây cối lớn lên nhanh
Lá che kín mặt trời
Chúng nó rút dao ra
Đâm từ từ từng nhát
Có một người con trai

Ngược đường qua xứ chết
Vật lộn với tương lai
Những buồn thảm chập chùng

Bài tình ca hôm nay
Là những ăn năn nguyên rủa
Mỗi một kỉ niệm xa
Trôi theo những đời người
Hoa hồng và gạch đá
Ném theo nhau mưa rơi
Đôi lứa cuộn tròn trong giận dữ
Tắm thảm gai máu đầy
Chiếc cầu vồng đàn chó ngao
Quán cháo lú lênh đênh

Ôi con đường Hàng Kênh
Những mái nhà thấp xuống
Đè nặng cả đời người
Cảng xa tàu rời bến
Những mệnh mông trôi xuôi
Chuyện tình vừa bắt đầu
Đã đứt ngang đoạn cuối
Mặt đường ẩm sương đêm
Những chiếc xe chạy vội

Cụm hồng đang hé mở
Trong góc vườn rêu hoang
Để mèn bước trở về
Đôi cánh gãy cong queo

Những hòn sỏi cuộc đời
Rơi mãi vào hư vô
Và trên cao trên cao
Lá vàng đang rụng xuống.

Ngọn hải đăng

*ném đời xuống biển sâu
đôi bàn tay chơi với
đại dương tìm quờ quạng
nghe trống trờn trên đầu*

*khoảng hư không huyền bí
những hoài hoài nín câm
đuốc mặt trời chiều xế
bóng ngày đi âm thầm.*

*Loài chim biển về chậm
đổi cánh tay hoang mang
ngọn nước triều rút xuống
bãi cát con dạ tràng*

*nằm im trên sườn đá
mối tình con ốc hoang
những bãi cây đầm nước
cúi đầu buồn chứa chan*

*cuộc đời không kích thước
cánh trần mãi đen
câu chuyện tình buốt ngực
trong sương mù hải đăng*

Vương Tân

Nguồn: <https://www.thica.net/tac-gia/vuong-tan/>

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/VuongTan.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11200 TÁC PHẨM